

Aranis se usmála: „Budeme se muset utábořit.“

A zadívala se na oblohu, která se mezitím ponořila do inkoustově modrých barev s miliony malých stříbrných zářících teček.

Veragin se chtěl Aranis ještě zeptat na další věci, které mu při jejích slovech vrtaly hlavou, ale Aranis ho s otázkou předběhla.

„Řekni mi také něco o sobě, Veragine. Už víš skoro vše o mě i o mých lidech, ale já o tobě nevím stále nic.“

„Co bys chtěla vědět? Můj život není nějak šťastný ani zajímavý. Nevím, co bych ti měl o sobě říct... Pocházím z vesnic na západě. Nemám rodinu, ani přátele, mám jen Snížka.“

„Musel jsi projít velký kus světa a zažít spoustu dobrodružství. Jsem si jistá, že tvůj život je víc než zajímavý,“ snažila se ho elfka povzbudit, ale marně.

Zanedlouho usoudili, že je na čase odsedlat koně. Blížila se noc a obloha potemněla. Na les se snesl stín. Nebe zčernalo a první bledé hvězdy postupně stále víc jasněly.

Sjeli z cesty a utábořili se mezi stromy. Les vypadal stále tajemněji, až děsivě. Listí tiše šumělo, suchá vysoká tráva chmurně šeptala a večerní vítr kvílel ve větvích. Stíny se protahovaly a černaly a Veragin se pustil do rozdělávání ohně. Připravil malé ohniště, zatímco Lavril rozložila deky a přichystala jídlo. Když se oheň rozhořel, všichni si k němu přisedli, Snížek se skulil do klubíčka a poslouchal, o čem si ostatní povídají.

Aranis se rozhlížela po lese, nyní již ponořeném ve tmě, a poté prohlásila: „Kelonský les nevypadal vždy takto...“

„Ne,“ přisvědčil trochu sklesle Falien.

„Naposledy se zelenal v dobách vlády Prvního krále, v časech harmonie a krásy. V letech, kdy tu ještě žili elfové. Začal stárnout až po jejich odlutí.“

„Keelon...“ pronesl Eleas zamyšleně. „Kráľův les... to je v naší řeči Keelon Del. Právě zde se v počátcích zabydleli elfové. Chtěli jsme tento nový a nádherný svět zasvětit dobru a jeho obyvatelům. Přivedli jsme sem všechny bytosti z naší země Všehovzniku a čekali, až se tu zabydlí. Nechtěli jsme si Lilandgarii osvojit, stavět v ní vlastní města a stavby. My žijeme v zemi Všehovzniku. Avšak nemohli jsme Lilandgarii nechat bezejmennou. Proto jsme pojmenovali většinu řek, lesů, hor a luk. A některé z našich názvů se zachovaly dodnes. Jiné si lidé změnili nebo upravili tak, aby se jim dobře vyslovovaly a pamatovaly. Tak třeba vzniklo jméno pro Kelonský les. Dříve se mu říkalo Keelon Del a lidé ho postupem času začali nazývat prostě jen Kelonský les.“

„Řekni, Eleasi, kde váš lid v tomto lese žil? A jak?“ zajímal se princ Falien.

„Ze starých příběhů a historek vím, že lidé elfy vídali, jak vycházejí a zase se ztrácejí v tomto lese, ale nikdy nenašli žádné jejich sídlo, nic, kde by mohli po dobu, kterou tu strávili, žít. Vědělo se jen, že přebývají zde, v Kelonském lese.“

Eleas se usmál a letmo se podíval na Aranis, jež s tajuplným úsměvem prohlásila:

„Každý máme svá tajemství... a elfové jich mají možná více, než kdo jiný.“

„Jaký byl původní elfský název pro Lilandgarii?“ ozval se znenadání stále tichý a nemluvný Veragin. Aranis odpověděla:

„V našem jazyce se nazývá Lilandgaar. To je elfský název utvořený ze slov lilion, což znamená dobro, a gaar, což značí svět. Tedy ve vašem překladu Svět dobra – Lilandgaar.“

Veragin přikývl a opět se zadíval do ohně. Jeho pohledná tvář, nyní ozářená rudým světlem a černými stíny, vypadala až děsivě. Princezna ho chvíli pozorovala a pak svým laskavým hlasem vybídla Faliena, aby jim vyprávěl o Prvním králi.

„Vypravujte nám příběh o Eoglinovi, princi. Tak, jak jej znáte vy.“

Falien se nadechl a zavzpomínal. Poté se pustil do líčení dávné historie.

„Eoglin byl mladý rolník pocházející z malé vesnice Lumin, stojící v údolí řeky Lili. Tehdy, v dobách elfů, to byla jedna z prvních vesnic, jež byly u Lili postaveny. Říkalo se, že v mladém rolníkovi je mnohem víc, než by se zdálo. Pomáhal druhým a miloval celou svou zemi. A jednoho dne, když se vracel z lovu od Zerovského lesa, spatřil na cestě krásnou dívku. Na první pohled poznal, že je to elfka. Stála před stromy a nad ní se snášel obrovský drak. Drak černější než noc, s očima planoucíma zářivým stříbrem a spáry dlouhými a ostrými jako meče. Mávajícím křídly kolem sebe vířil vzduch a silné porывy větru se odrážely od země. Elfka k němu vzhlížela, tak malá, křehká a bezbranná ve vírech mocného větru, pod jeho bodajícima očima, na pospas smrtícím zubům a drápům.“

Eoglin se rozhodl ji zachránit. S řevem vyběhl z lesa a strhl elfskou dívku k zemi. Poté se s připravenou dýkou postavil přímo proti drakovi, aby vlastním životem chránil tu, již ani neznal. Bylo to pošetilé a zbytečné, jelikož by ho drak mohl jediným ohnivým dýchnutím sežehnout na popel, ale Eoglin v tu chvíli nemyslel, ale jednal. Poslechl své srdce a projevil tak více odvahy než kterýkoli zdatný bojovník.

Drak byl jeho počínáním zprvu zaskočen, ale pak se zdálo, že se dobře baví. Klesl na zem a složil křídla, zatímco mu mladý rolník stále hrozil maličkou dýkou. Prý se drak začal i smát! To už ale zasáhla ona elfská dívka. Uklidnila Eoglina a vládně promluvila na draka. Potom zmatenému rolníkovi vysvětlila, že ji drak neohrožoval, pouze s ním rozmlovala.

Draci jsou prý přátelé elfů a někdo říká, že společně s nimi byli prvními stvořeními světa. Elfové je k nám přivedli, abychom všichni společně žili v míru a harmonii. Avšak draci se nás stranili a my jsme se jich báli a stále bojíme. Navzájem si nevěříme.

Eoglin byl svým chováním zahanben. Náhle mu jeho čin připadal velice hloupý; jak by se mohl rovnat drakovi? A v Lilandgarii se přece ví, že draci s elfy mluví. Ale jen s nimi.

Avšak elfka jménem Iria mu poděkovala a pochválila ho za jeho odvalu. A drak s ním k jejímu velkému údivu promluvil. Promluvil naší řečí, přestože ji draci neznají a nikdy s lidmi nemluví. Smál se Eoglinovi, ale také obdivoval jeho smělost a statečnost. Říkal, že nikdy takového člověka nepotkal a že má dobré srdce. Srdce krále. Drak mu slíbil přátelství, a tak se Eoglin stal prvním a jediným člověkem, jenž dokázal mluvit s draky. Iria ho nakonec pozvala, aby s ní zašel za samotnou elfskou královnou. Za vaší matkou, má paní. Za královnou Aéstis.

Elfové se rozhodli učinit z něj prvního panovníka, Krále lidí. Říkalo se, že již dlouho hledají někoho, kdo by byl tohoto postu hoden. Chystali se odjet pryč... A teď konečně našli toho, koho hledali. Chudého rolníka, jehož oslovil sám velký drak a nazval ho králem. A tak se stal Eoglin Prvním králem Lilandgarie.

Společně s elfy nechal vybudovat hrad Santiel a začal vládnout svému lidu. Jelikož lidé elfy milovali a uctívali, přijali jimi zvoleného krále s radostí a jásotem. Ihned si